Р Е Ш Е Н И Е
№ 3505

гр. София, 26.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 22 състав,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора ТАФРОВ, като разгледа дело номер **2625** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203- чл.207 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на Е. Т. З. и Г. Т. З. с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявена срещу Министерство на икономиката, енергетиката и туризма /М./, сега Министерство на икономиката и енергетиката – МИЕ, съгласно Решение на Народното събрание от 29 май 2013 г. за приемане на структура на Министерския съвет на Република Б.. Претендира се изплащане на претърпените имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от обявяването на нищожността на Заповед № 334/10.07.2001г. на Председателя на ДАЕЕР, включващи: пазарната стойност на имота, в размер на 39 884 евро, а в левова равностойност от 78 007.00 лева; разноски за поддръжка и опазване на имота от датата на въвода във владение – 29.10.2004г., до 15.02. 2013г. в размер на 12 120 лева, заедно със законната лихва от датата на завеждане на иска до окончателното й заплащане /допълнителна молба от 21.05.2013г./; деловодни разноски по гр. дело № 32/2012г. на Окръжен съд – Перник, и по гр. дело № 9199/2010г. на Районен съд – Перник, в размер на 3 301. 36 лева; заплатени данъци и такси смет от 2002г. до 2012г. включително в размер на 63.66 лева. Предпоставка за дължимото обезщетение са описаните в исковата молба обстоятелства, релевантни за настоящия спор, а именно: с Решение № 509 от 13.06.2011г. по гр. дело № 9199/2010г. на Районен съд-гр.П., потвърдено с Решение № 4 от 07.01.2013г. по гр. дело № 32/2012г. по описа на Окръжен съд – Перник е бил уважен като основателен ревандикационен иск по чл.

108 от Закона за собствеността /ЗС/, предявен от [фирма], като в съответствие с чл. 17, ал. 2 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/, съдът се е произнесъл инцидентно по валидността на Заповед № 334/10.07.2001г. на Председателя на ДАЕЕР. Резултат от воденото съдебно производство е преминаването на собствеността върху процесния имот от патримониума на ищците Е. Т. З. и Г. Т. З. в този на [фирма].

В хода на производството ищецът Г. Т. З. е починал /Препис – извлечение от акт за смърт № 0412 от 12.09.2013г. и Удостоверение да наследници № АО9400-4139 от 16.09.2013г., издадени от Столична община, район „С.”/. Въз основа на молба от 17.10.2013г. по делото е конституирана дъщеря му В. Г. З. - М..

В проведеното съдебно заседание – ищците, редовно уведомени, чрез адв. Д., молят предявените искове да бъдат уважени като основателни и доказани. Претендират направените по делото разноски.

Ответникът - Министерство на икономиката и енергетиката редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Д., оспорва исковите претенции по съображенията, подробно развити в писмения отговор на исковата молба, депозиран по делото на 17.07.2013г. По отношение на направените разноски за поддръжка и опазване на имота, за платените данъци, както и деловодните разноски по гр. дело № 32/2012г. на Окръжен съд – Перник, и по гр. дело № 9199/2010г. на Районен съд – Перник, твърди, че същите са недопустими като непредявени по реда на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ във връзка с чл. 55 и следващите от ЗЗД. Не претендира направените по делото разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковите претенции.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите и възраженията на страните и прецени събраните и приети по делото доказателствата по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото нотариален акт за продажба на недвижим имот № 197, том XIX, регистър 3797, дело № 3573/1942г. и записка за вписване на нотариалния акт за продажба се установява, че В. Т. З., наследодател на ищците по настоящото производство е била собственик на недвижим имот, представляващ дворно място от 1 000 /хиляда/ квадратни метра, находящо се в землището на [населено място], [община] и означено по скица като имот с планоснимачен номер 1631 /хиляда шестотин тридесет и първи/, в квартали 21 /двадесет и едно/ и 121 /сто двадесет и едно/ по плана на [населено място], [община], утвърден със Заповед № III-234/09.04.1976г., при граници: от три страни – парк, улица и от три страни – парк „Култура и отдих“.

Със Заповед 1200/07.03.1956г. на Министъра на комуналното развитие и благоустройството е одържавена част от процесния имот за нуждите на ДМП „Г. Д.“ /парк/, чийто правоприемник е [фирма], за който факт не се спори, а именно: дворно място от 700 кв.м., находящо се в махала Р., землището на [населено място], с пет броя ябълки на по 15 години, без данни за наличието на постройка /акт за държавна собственост № 129/06.08.1957г./. Одобрено е било сливането на квартали № 1, 3, 21, 22, 27, 28, 29, 33, 34, 35, 36, 45 и част от квартали № 25, 26, 18, 30 в един квартал за парка за отдих и спорт към ДМП „Г. Д.“. В исковата молба се посочва, че останалите 300 кв.м. от дворното място са одържавени без правно основание, като нито в този смисъл, нито опровергаващи това становище са представени доказателства.

Със заявление № 94-9-351/30.10.1998г. /л. 22-24 от делото/, подадено до Областния управител на Софийска област, наследниците на В. Т. З. са отправили искане за обезщетяване по Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти /ЗОСОИ/ чрез реално възстановяване на собствеността върху дворно място от 700 кв.м., находящо се в махала Р., землището на [населено място], върху което към момента на искането е построена масивна сграда, като декларират обстоятелството, че не са получили парично или имотно обезщетение към датата на заявяване, също – и техните наследници, както и че няма други собственици на процесния имот. Искането е изпратено по компетентност от Областния управител до Комитета по енергетика /л. 27-28 от делото/, чийто правоприемник е Държавната агенция по енергетика и енергийни ресурси. Председателят на последната обективира извод в Заповед № 334/10.07.2001г. за възстановяване правото на собственост върху дворно място от 700 кв.м., квартал 21, планоснимачен номер 159 от отменения план на [населено място], по силата на чл. 2, ал. 5 от ЗОСОИ и предаването на владение от [фирма] на Е. Т. З. и Г. Т. З. – наследници на В. Т. З.. Заповедта е атакувана от едноличното акционерно дружество относно нейната валидност пред Върховен административен съд, който с Определение № 3347/07.04.2003г. на Трето отделение прекратява производството по административно дело № 9100/2002г. и оставя без разглеждане жалбата на [фирма] като недопустима. На 29.10.2004г. е извършен ввод във владение на дворното място от 700 кв. м. /Протокол от същата дата; л. 32-33 от делото/, като се предава владението му на Е. Т. З. и Г. Т. З.. Със съдебно решение № 509/13.06.2011г. по гр. д. 9199/2010г. Районен съд – [населено място] е уважил като основателна искова претенция с правно основание чл.108 ЗС, като е признал за установено правото на собственост върху процесния имот в полза на едноличното акционерно дружество в ликвидация и е осъдил Е. Т. З. и Г. Т. З. да предадат владението му, както и е бил обезсилен констативен нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот № 6, том V, рег. № 12298, дело № 735/2003г. по описа на нотариус Р. М. с район на действие Районен съд – Перник. В мотивите на решението са изложени съображения в съответствие с чл. 17, ал. 2 от ГПК относно валидността на Заповед № 334/10.07.2001г. на Председателя на ДАЕЕР, като е прието, че същата е нищожна по реда на инцидентния контрол върху административни актове, допустим при разглеждане на спорове от гражданските съдилища. Решението е потвърдено с Решение № 4 от 07.01.2013г. по гр.д. № 32/2012г. описа на Окръжен съд – Перник, неподлежащо на обжалване. Последица от уважения ревандикационен иск е преминаване правото на собственост в патримониума на [фирма], от който факт ищците твърдят, че неблагоприятно е засегната тяхната правната сфера.

От приетото в процеса съдебно-техническо заключение на вещото лице инж.Т. В. Т. се установява, че определената пазарна стойност на дворното място с площ от 1000 кв.м. в съответствие със съществуващите пазарни условия, без построената върху него сграда се равнява на сумата от 78 007 лева или 39 884 евро към месец април 2014г.

При така установените факти, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Исковете са процесуално допустими като подадени от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло имуществени вреди, причинени от издаването на нищожен административен акт на ДАЕЕР, чийто правоприемник е М. /сега МИЕ/, обуславящо допустимостта на иска и компетентността на настоящия съд да го разгледа, в съответствие с чл. 128, ал. 1, т. 5

във връзка с чл. 203, чл. 204, ал. 3 от АПК и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Разгледани по същество, предявените осъдителни искове са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност". Увреждането на гражданите, в случая претърпяването на имуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка с настъпилата вреда. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ отговорността на държавата е обективна, безвиновна, поради което въпросът за вината не се изследва. Пасивно легитимиран ответник по спора е Министерство на икономиката и енергетиката /предишно – М., до гласуване на Решение на Народното събрание от 29 май 2013 г. за приемане на структура на Министерския съвет на Република Б./, правоприемник на ДАЕЕР по силата на чл. 1, ал. 2 от Постановление № 24/05.02.2002г. на Министерски съвет /Комитет по енергетиката, правоприемник на ДАЕЕР с § 3 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за енергетиката и енергийната ефективност – отм., във връзка с Постановление № 179 от 10.09.1999г. на Министерски съвет във връзка с Постановление № 242 от 26.05.1997г. на Министерски съвет/, като изрично в цитираните постановления е посочено преминаването в патримониума на правоприемника на всички права и задължения на праводателя. Съгласно чл. 205 от АПК „искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите", като в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон". Следователно – пасивно легитимиран ответник по предявените по ЗОДОВ искове за обезщетяване за претърпените имуществени вреди е МИЕ.

Безспорно е, че с влязло в законна сила съдебно решение по предявен иск с правно основание чл.108 ЗС от патримониума на ищците е ревандикирано дворно място с площ от 1000 кв.м., находящо се в землището на [населено място], [община], част от което им е възстановено със Заповед № 334/10.07.2001г. на Председателя на ДАЕЕР. Спор възниква по отношение на заповедта, за която е прието, че е нищожен административен акт по реда на чл. 17, ал. 2 от ГПК в мотивите на Решение № 509 от 13.06.2011г. по гр. дело № 9199/2010г. по описа на Районен съд - Перник, потвърдено

с Решение № 4 от 07.01.2013г. по гр. дело № 32/2012г. по описа на Окръжен съд – Перник. Силата на присъдено нещо по смисъла на чл. 298, ал. 1 и ал. 2 от ГПК се разпростира само между същите страни, за същото искане и на същото основание, вкл. и спрямо наследниците на страните и за техните правоприемници. Следователно – валидността на процесната Заповед № 334/10.07.2001г. в хода на настоящото производство следва да се преценява по реда на чл. 204, ал. 3 от АПК, а именно при причинени вреди от нищожен или оттеглен административен акт незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. За пълнота – е необходимо уточнението, че законодателят не разграничава в чл. 203, ал. 1 от АПК видовете незаконосъобразни актове /общо понятие/ - нищожни административни актове, които не пораждат и никога на могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани /Тълкувателно решение № 3/16.04.2013г. по тълкувателно дело № 1/2012г. на ВАС на РБ/, и незаконосъобразни актове, които до отмяната по предвидения в закона ред, пораждат правни последици. Предвид това, съдът дължи становище по въпроса нищожна ли е процесната заповед, чието издаване да води след себе си до присъждането на претендираните имуществени вреди.

На първо място, установи от приетите по делото писмени доказателства, че 700 кв.м. от недвижимия имот, съставляващ понастоящем пл.сн.№ 1631, кв.21, кв.121 по плана на [населено място] е бил отчужден от патримониума на праводателя на ищците В. Т. З. по реда на ЗПИНМ /отм./ След като одържавяването е реализирано по реда на този закон, то реституция на собствеността в полза на правоимащите лица следва да се реализира и може да се постанови на основание разпоредбите на ЗВСОНИ по З., ЗПИНМ, ЗБНС, ЗДС и ЗС. В шестмесечен срок от влизане в сила на ЗВСНОИ по З., ЗПИНМ, ЗБНС, ЗДС и ЗС лицата е следвало да отправят искане за отмяна на отчуждаването до кмета на общината съгласно чл. 4, каквото производство не се е развило. На основание § 2 към Закона за изменение и допълнение на ЗОСОИ /ДВ, бр. 107 от 1997г.; в сила от 22.11.1997г./, е възстановен преклузивния срок по чл.4 от ЗВСОНИ по З., ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДС и ЗС и същият е изтекъл на 22.05.1998г. и дотогава бившите собственици и техните наследници са могли валидно да подадат заявление за отмяна на отчуждаването пред компетентния за това орган- Кмета на община- [населено място]. Преклузивният характер на срока е основание да бъде отказана отмяната на отчуждаването по заявленията, подадени извън тези срокове, тъй като материалното право да се иска отмяна на отчуждаването е погасено с изтичането им. Процедурата за отмяна на отчуждаването с реално възстановяване на имота по реда на приложимия реституционен ЗВСНОИ по З., ЗПИНМ, ЗБНС, ЗДС и ЗС не се е реализирала, няма издаден и влязъл в законна сила административен акт от Кмета на община- [населено място] и следователно – наследниците на В. Т. З. към момента на предявяване на иска по чл.108 ЗС пред Районен съд– [населено място] и към момента на предяваване на иска пред настоящия съд-13.03.2013г. не се легитимират като носители на вещното право на собственост върху вещта.

Настоящият съдебен състав също приема, че Заповед № 334/10.07.2001г. на Председателя на ДАЕЕР е нищожен административен, защото е постановен от некомпетентен по материя административен орган. ЗОСОИ, въз основа на който е било наредено да се възстанови правото на собственост върху дворното място с площ от 700 кв.м. е издаден в

приложение на ЗВСОНИ, в чийто предметен обхват- чл. 2, ал. 1 се обхващат случаите на отчуждени имоти по следните закони: Закона за държавния монопол на тютюна (обн., ДВ, бр. 96 от 1947 г.; изм., бр. 93 и 234 от 1948 г., Изв., бр. 41 от 1951 г. и бр. 39 от 1952 г.); Закона за държавния монопол на петролните продукти (обн., ДВ, бр. 55 от 1948 г.; отм., бр. 39 от 1991 г.); Закона за монопола на спирта и подсладените спиртни напитки и търговия с плодови ракии и вино (обн., ДВ, бр. 178 от 1947 г.; изм., бр. 93 и 234 от 1948 г. и бр. 36 от 1949 г.); Закона за национализация на частни индустриални и минни предприятия (обн., ДВ, бр. 302 от 1947 г.; изм., бр. 176 от 1949 г.); Закона за кинематографията (обн., ДВ, бр. 78 от 1948 г.; изм., Изв., бр. 95 от 1953 г., бр. 65 от 1959 г. и ДВ, бр. 85 от 1974 г.); Закона за книгопечатането (обн., ДВ, бр. 52 от 1949 г.; изм. и доп., Изв., бр. 19 от 1951 г.); Указа за отчуждаване на складовете за съхраняване на храни (Изв., бр. 13 от 1952 г.); Закона за Държавния застрахователен институт (обн., ДВ, бр. 143 от 1946 г.; попр., бр. 146 от 1946 г.; изм. и доп., бр. 100 от 1948 г.; попр., бр. 108 от 1948 г.; изм. и доп., бр. 223 от 1948 г.; попр" бр. 257 от 1948 г.; изм. и доп., бр. 194 от 1950 г.); Закона за банките (обн., ДВ, бр. 302 от 1947 г.; изм. бр. 133 от 1948 г.; Изв., бр. 51 от 1951 г. и бр. 42 от 1952 г.); Закона за изкупуване на едър земеделски инвентар за трудовите кооперативни земеделски стопанства и машинно-тракторни станции (ДВ, бр. 22 от 1947 г.); Закона за изкупуване на едрия земеделски машинен инвентар (обн., ДВ, бр. 48 от 1948 г.; изм. и доп., бр. 150 от 1950 г.); Закона за изкупуване на търговски инвентар (ДВ, бр. 294 от 1948 г.); Закона за национализиране на товарни плавателни съдове (ДВ, бр. 265 от 1948 г.); Указа за мините и подземните богатства (обн., ДВ, бр. 135 от 1948 г.; изм., бр. 238 от 1949 г.; доп., Изв., бр. 14 от 1951 г.; изм., бр. 104 от 19 1 г.), както и конфискуваните по Наредбата - закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане Б. в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея (обн., ДВ, бр. 219 от 1944 г.; изм., бр. 261 от 1944 г. и бр. 9 от 1945 г.) и по Закона за конфискуване на придобити чрез спекула и по незаконен начин имоти (обн., ДВ, бр. 78 от 1946 г.; доп., бр. 191 от 1946 г.; изм., бр. 226 от 1946 г.; попр., бр. 235 от 1946 г.), по чл. 56 от Наредбата - закон за снабдяване и цените (обн., ДВ, бр. 213 от 1945 г.; попр., бр. 228, 253, 260 и 269 от 1945 г.; изм., бр. 232 от 1946 г.; доп., бр. 199 от 1950 г.; изм., Изв., бр. 13 от 1951 г.), по чл. 17 от Закона за събиране на данъците и други държавни вземания (обн., ДВ, бр. 304 от 1948 г.; доп., Изв., бр. 8 от 1951 г.) и по Наредбата за събиране на данъци и такси (обн., Изв., бр. 13 от 1952 г.; изм., бр. 74 от 1960 г., преименувана в Наредба за събиране на държавните вземания - обн., ДВ, бр. 59 от 1963 г.; изм., бр. 67 от 1963 г.,

бр. 96 от 1964 г., бр. 73 от 1979 г.; изм. и оп., бр. 68 от 1982 г., бр. 77 от 1983 г. и бр. 62 от 1988 г.), както и по указите, с които е отнето имущество на граждани в полза на държавата.

Както вече се изложи, процесният недвижим имот с площ от 700 кв.м. е одържавен по ЗПИНМ /отм./, поради което реституция на собствеността върху него не настъпва по силата на закона- ЗВСОНИ, респ. обезщетение не може да бъде получено по реда на ЗОСОИ, вкл. и на основание чл.2 ал.5 от него. Оттук следва, че ръководителят на ведомството, който е упражнявал правата на държавата в търговското дружество, в активите на което е бил включен имота / [фирма] в ликвидация/ не е разполагал с нормативно призната власт и компетентност да нарежда отделяне и реално връщане на земята или на част от нея / в случая 700 кв.м. от имот № 1631, кв.21, кв.121 по плана на [населено място]/ в полза на правоприемниците на В. З..

За останалите 300 кв.м. от цялото дворно място няма данни както дали е отчуждено, така и в чие ползване е било предадено, но същата площ е присъдена на едноличното акционерно дружество при уважаване на предявения ревандикационен иск по чл. 108 от ЗС. Предвид това и с оглед липсата на доказателства за наличието на предпоставките в цитираните в чл. 2, ал. 1 от ЗВСОНИ закони приложение следва да намери чл. 2, ал. 2 от с.з., а именно: „възстановява се собствеността и върху всички движими и недвижими имущества, отнети без законово основание или отчуждени не по установения законов ред от държавата, от общините и от народните съвети в периода от 9 септември 1944 г. до 1989г.“. Следователно – редът и условията за възстановяване собствеността върху 300 кв.м. от описания по-горе имот са регламентирани от законодателя в ЗВСОНИ и по силата на закона /ex lege/ наследниците на В. Т. З. стават собственици на тези 300 кв.м от имот № 1631 по плана на в [населено място]. Ако тази част от имота не може реално да се върне, поради някоя от причините посочени в чл.2 ал.1 от ЗОСОИ /защото е станала публична собственост на държавата или на общините, придобита е добросъвестно от трети лица, или върху нея са извършени, при спазване на действащото законодателство, строежи или други промени, които не позволяват реалното връщане/, то за правоимащите лица е възникнало правото на обезщетение по начините, регламентирани в ЗОСОИ. За тази площ от терена обаче няма издаден административен акт от Председателя на ДАЕЕР и Заповед № 334/10.07.2001г. не разпростира своето действие по отношение на нея.

На второ място, съгласно чл. 4 от ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени

вреди, които са *пряка и непосредствена последица от увреждането*, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице“, поради което и във връзка с чл. 1, ал. 1 от с.з. следва да се установи наличието на причинно-следствената връзка между претърпените вреди и издадения нищожен акт. Вредата представлява отрицателна последица от увреждането, което засяга неблагоприятно защитени от правото имуществени права на увредените, както и техните законни интереси. В настоящия случай, ищците не са носители на правото на собственост върху дворното място с обща площ от 1000 кв.м., поради което и владението върху него трябва да се предаде на [фирма]- в ликвидация. Дори и да се приеме, че е настъпила вреда тя обаче не е пряка и непосредствена последица от издадената от Председателя на ДАЕЕР заповед, а е последица от влязлото в сила решение № 509/13.06.2011г. по гр. д. 9199/2010г. Районен съд – [населено място]. Съдът счита, че ищцовата страна не е претърпяла твърдените от нея вреди в размер на 78 007.00 лева или 39 884 евро, защото към момента на предявяване на иска по чл.108 ЗС тя не е била собственик на недвижимия имот на основание ЗВСОНИ по З., ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДС и ЗС и издаването на заповедта по чл.2 ал.5 ЗОСОИ не е и не би могло да бъде годно правно основание да я направи такъв собственик. Липсата на един от елементите за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди от държавата и общините, от които е причинно-следствената връзка между посочения като нищожен акт и претърпяното увреждане със засягане имуществената сфера на ищците, е предпоставка за неангажиране отговорността на административния орган по реда на ЗОДОВ. Гореизложеното мотивира извод за отхвърляне на иска като неоснователен, съответно и неприсъждане на претендираното обезщетение. ЗОДОВ не предвижда възможност да се търси отговорност от решения на гражданските съдилища в случаите на упражнен инцидентен контрол по отношение на административни актове, доколкото изрично изброени са кои органи и за кои свои актове - незаконосъобразни, отменени или обявени за нищожни, действия или бездействия, следва да отговарят с дължимото за това обезщетение. Ето защо, наличието на недействителен, опорочен под формата на нищожност административен акт, какъвто е Заповед № 334/10.07.2001г. не е достатъчно основание за репариране на вреди, тъй като в случая имотът към 2010г., когато е образувано гр.дело № 9199/2010г. на Районен съд- [населено място] не е бил част от имуществото на ищците и следователно те не са претърпели загуби от неговото ревандикиране. Не така би стоял въпросът ако беше издаден нищожен административен акт от Кмета на Община-гр.П. с правно

основание чл.4 от ЗВСОНИ по З., ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС. Тогава действително щеше да съществува пряка причинна връзка между един нищожен административен акт, който е бил издаден с цел да се реституира правото на собственост върху одържавения през 1956г. недвижим имот и загубата на тази собственост, вследствие на уважен иск с правно основание чл.108 ЗС. В заключение ищците не са загубили собственост на 07.01.2013г., като следствие от нищожния административен акт на Председателя на ДАЕЕР, защото изначално те не са придобили това вещно право след 24.02.1992г., с влизане в сила на ЗВСОНИ по З., ЗПИНМ, ЗБНМ, ЗДИ и ЗС.

На трето място, Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. по т.гр.дело № 3/2004г. на ОСГК на ВКС : „ При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, ***както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска*** за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а ***при нищожните това е моментът на тяхното издаване***, а за незаконни действия или бездействия на административните органи- от момента на преустановяването им". След като ищците твърдят, че имуществените загуби са им причинени от нищожния административен акт- Заповед № 334/10.07.2001г. на Председателя на ДАЕЕР, то общата петгодишна давност по чл.110 ЗЗД, приложим на основание §1 от ЗР на ЗОДОВ е изтекла на 10.07.2006г., а искът е предявен на 13.03.2013г.

На четвърто място, по исковете за присъждането на разноските за поддръжка и опазване на имота от датата на въвод във владение – 29.10.2004г. до 15.02.2013г. в размер на 12 120.00 лева, както и заплатени данъци и такси смет от 2002г. до 2012г. в размер на 63.66 лева, те също не са пряка и непосредствена последица от увреждане по см. на чл.4 ЗОДОВ, а могат да бъдат квалифицирани на правно основание чл.59 ЗЗД. Пасивно легитимиран ответник по такъв иск ще бъде собственика на вещта, в случая [фирма] – в ликвидациия и той би могъл да възстанови същите при доказване на фактическия състав на неоснователното обогатяване. Следователно - Е. Т. З. и Г. Т. З. са могли с насрещен иск в хода на производството по чл. 108 от ЗС да претендират необходими разноски, данъци и такси, както и да предявят самостоятелен осъдителен иск при съблюдаване на сроковете за погасителната давност, произнасянето по който е предоставено като компетентност на гражданския съд. Само за пълнота на изложението, видно от приложените приходни квитанции се установява по-малка сума от 18.38 лева от претендираната в размер от

63.66 лева. Не се доказа, че и сумата за поддръжка и опазване на имота действително е платена, тъй като са представени единствено договор от 29.10.2004г. между Е. З. и Г. З., от една страна, и З. А., от друга, за изплащането на 120 лева месечно възнаграждение за охраняването и стопанисването на процесния имот и разписка от 27.11.2012г. за сумата в размер от 240 лева за месеците ноември и декември 2012г. За останалия период от 29.10.2004г. до февруари 2013г. не се доказва заплатено възнаграждение на З. А. от Е. З. и Г. З..

На пето място, по иска за присъждане на направените разноски по гр. дело № 32/2012г. по описа на ОС – Перник, и по гр. дело № 9199/2010г. на РС – Перник, са приложени преводни нареждания за 16.65 лева, 5 лева и 70 лева – общо в размер на 91.65 лева, но не и доказателства за изплащане на уговореното с договор за правна защита и съдействие № 0151086/07.03.2011г. в размер на 3 000 лева адвокатско възнаграждение. Исковата претенция в т. 3 от исковата молба следва да бъде отхвърлена като неоснователна също поради липсата на причинно-следствена връзка между увреждането на Е. З. и наследодателя на В. Г. З.- М. - Г. З. и постановените съдебни актове по гражданските дела. Същите не са в причинна връзка с административния акт- Заповед № 334/10.07.2001г. и не са пряка и непосредствена последица от него, а произтичат от договорно правоотношение между адвоката и лицето търсещо правна помощ. Редът за заплащане на разноски е предвиден в процесуалните закони и тези разноски не подлежат на обезщетяване по ЗОДОВ. След като процесуалният закон- ГПК, по реда на който е проведено производството по гр.дело № 9199/2010г. и гр.дело № 32/2012г. регулира в нормата на чл.78 ГПК как се възстановяват разноските в исковия процес, изводът в случая е, че те остават за сметка на ответника при уважаване на предявен срещу него иск, извън хипотезите на чл.78 ал.3 и ал.4 ГПК. Те не биха могли да се претендират по друг ред, тъй като това означава заобикаляне на предвиденото в специален закон. Съгласно чл.8 ал.3 ЗОДОВ когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага.

С оглед изхода от спора и на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ във връзка с чл. 80 от ГПК във връзка с т. 11 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по тълкувателно дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС, „претенцията за разноски по чл. 80 от ГПК може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция”. В открито съдебно заседание процесуалният представител на МИЕ- юрк.С. Д. изрично е заявил, че не претендира разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани

на ответника.

Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ ***Административен съд София - град,*** Второ отделение, 22 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. Т. З. и В. Г. З. – М. със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, чрез адв.В. Д. *срещу* Министерство на икономиката и енергетиката с адрес: [населено място], [улица] искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република Б. с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Административен съдия: